

Α ν α μ ο ν ή

της Κατερίνας Λουκίδου

Αθήνα 2020

Η Κατερίνα Λουκίδου γεννήθηκε το 1976 στη Γερμανία και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Νομική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και είναι διδάκτορας πολιτικής επιστήμης του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το μονόπρακτό της Ίτσι Ίτσι come back παρουσιάστηκε στο κοινό το 2008 στο θέατρο Αργώ. Το 2016 το έργο της Στον αγαπημένο μας συνάδελφο και φίλο ανέβηκε στην Αθηναϊκή Σκηνή και στο θέατρο Απόλλων της Σύρου και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Vaxkikon. Το 2019 δημιούργησε την ιστοσελίδα loukidou.gr, στην οποία διαθέτει ελεύθερα προς ανάγνωση όλα της τα έργα. Είναι συνιδρύτρια του playGRound, μιας σελίδας με ελεύθερα θεατρικά έργα. Από το 2005 ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Email: loukikat@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *ANAMONH* της Κατερίνας Λουκίδου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Πρόσωπα

Κώστας
Γκαϊανέ
Νοσοκόμα
Στέφανος

Περίληψη

Στο δωμάτιο ενός νοσοκομείου ο Κώστας, εβδομήντα χρονών, βαριά άρρωστος, περιμένει με λαχτάρα την αποκλειστική του νοσοκόμα, Γκαϊανέ, να έρθει κρυφά για να τον συντροφεύσει στις τελευταίες του στιγμές. Η λαθραία τους συνάντηση, η οικειότητα της σχέσης τους και η αγωνία της τελευταίας νύχτας θα οδηγήσει και τους δύο να ανακαλύψουν μια άλλη τους υπόσταση, που φαντάζει πιο αυθεντική και απελευθερωτική. Τα πρόσωπα και τα γεγονότα, η πραγματικότητα και η φαντασία, ο Κωνσταντίνος Καβάφης και η Γκαϊανέ παίρνουν μέρος σε ένα ονειρικό πάρτυ εξόδου.

Σημείωση: Το έργο είναι εμπνευσμένο από το θάνατο της Γκαϊανέ Καζαρτζιάν. Ωστόσο οι χαρακτήρες και η πλοκή του έργου είναι προϊόν μυθοπλασίας.

Στις 29 Ιουνίου 2019,

*η Γκαϊανέ Καζαρτζιάν, «παράνομη» αποκλειστική νοσοκόμα,
πήδηξε κνηγνημένη από το παράθυρο του πρώτου ορόφου
της Β' Παθολογικής του Νοσοκομείου Νίκαιας και σκοτώθηκε.*

Το έργο αφιερώνεται στη μνήμη της.

Στο δωμάτιο ενός δημόσιου νοσοκομείου. Είναι βράδυ και έχει σκοτάδι. Ένας ασθενής, ο Κώστας, βρίσκεται στο ένα από τα δύο κρεβάτια του δωματίου, κατάκοιτος, με ορό. Είναι ανήσυχος, περιμένει κάτι, ανοιγοκλείνει την τηλεόραση. Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα κλεφτά η Γκαϊανέ, αρμενικής καταγωγής.

Γκαϊανέ: Κύριε Κώστα;

Κώστας: *(χαμηλόφωνα, αδύναμα.)* Γρήγορα, μπες μέσα και κλείσε την πόρτα! *(Η Γκαϊανέ κλείνει την πόρτα πίσω της.)* Δεν σε είδε κανείς;

Γκαϊανέ: Όχι, νομίζω όχι. Δηλαδή... *(Πάει να ανάψει το φως.)*

Κώστας: Μην ανάβεις ακόμα. Έλα εδώ.

Η Γκαϊανέ τον πλησιάζει.

Κώστας: Πες μου, περίμενες να κατέβει η ψηλή με τους δίσκους;

Γκαϊανέ: Ναι. Περίμενα στο ισόγειο και μόλις την είδα να κατεβαίνει, ήρθα.

Κώστας: Και δεν σε είδε καμιά άλλη;

Γκαϊανέ: Νομίζω όχι. Ανέβηκα από τις σκάλες για να τις αποφύγω.

Κώστας: Και το γόνατό σου;

Γκαϊανέ: Πονάει, αλλά δεν πειράζει.

Κώστας: Επομένως, ήρθες μετά την ψηλή.

Γκαϊανέ: Ναι.

Κώστας: Καλά έκανες. Αυτή είναι η τελευταία που περνάει. Μην την πατήσουμε όπως τις προάλλες... Άναψε τώρα το φως.

Η Γκαϊανέ ανοίγει το φως.

Γκαϊανέ: Πονάς σήμερα;

Κώστας: Όχι περισσότερο από χθες. Μη σου πω και λίγο λιγότερο.

Γκαϊανέ: Αυτό είναι καλό.

Κώστας: Ή ύποπτο.

Η Γκαϊανέ κοιτάει τους ορούς.

Γκαϊανέ: Σου έβαλαν κι άλλα φάρμακα;

Κώστας: Της παρηγοριάς.

Γκαϊανέ: Δεν είπαν θα σ' αφήσουν μόνο αυτό για τον πόνο;

Κώστας: Έτσι είχαν πει. Αλλά το παλεύουν ακόμη.

Γκαϊανέ: Εκείνη η γιατρέσσα πολύ σε φροντίζει.

Κώστας: Δεν μπορεί να με αποχωριστεί.

Γκαϊανέ: Τι είπε;

Κώστας: Έλα Γκαϊανέ, μη ρωτάς βλακείες. Εσύ κι εγώ ξέρουμε. Πόσο καιρό είμαι εδώ μέσα;

Γκαϊανέ: Από το Φεβρουάριο.

Κώστας: Πόσοι πέρασαν από αυτό το κρεβάτι; *(Δείχνει το κρεβάτι δίπλα του.)*

Γκαϊανέ: Τρεις. Τέσσερις. Ξέχασα τον καημένο τον κυρ' Σπύρο.

Κώστας: Πού πήγαν όλοι αυτοί; *(Η Γκαϊανέ δεν απαντά.)* Λίγο πριν πάει εκεί που πήγε ο καημένος ο κυρ' Σπύρος, οι γιατροί του είπαν αυτά που μου είπαν κι εμένα σήμερα.

Γκαϊανέ: Δηλαδή;

Κώστας: Τι δηλαδή; Ότι γίνονται και θαύματα, ότι ο Θεός αποφασίζει... τέτοια.

Γιαϊανέ: Ο Θεός είναι μεγάλος.

Κώστας: Αηδίες Γιαϊανέ, ούτε εσύ δεν τα πιστεύεις αυτά. Δε μου λες, εκείνη η ξανθιά με τα στραβά τα δόντια που ήταν;

Γιαϊανέ: Δεν την είδα κάτω.

Κώστας: Δεν της ξεφεύγει τίποτα. Μήπως έκοβε βόλτες;

Γιαϊανέ: Δεν ξέρω. Αλλά...

Κώστας: Τι «αλλά»;

Γιαϊανέ: Ο διάδρομος ήταν άδειος. Όμως λίγο πριν μπω στο δωμάτιο άκουσα ασανσέρ να σταματά σε όροφό μας. Δεν ξέρω ποιος βγήκε, δεν ξέρω αν με είδαν, συνέχισα να περπατάω, δεν γύρισα να κοιτάξω.

Κώστας: Άκουσες τις πόρτες να ανοίγουν;

Γιαϊανέ: Δεν πρόσεξα.

Κώστας: Άκουσες βήματα;

Γιαϊανέ: Όχι.

Κώστας: Ούτε εγώ.

Γιαϊανέ: Σιέφτημα μήπως ήταν η κόρη της κυρίας Γεωργίας στο πρώτο δωμάτιο. Καμιά φορά έρχεται αργά από δουλειά της.

Κώστας: Αν ήταν πάντως νοσοκόμα, θα την καταλαβαίναμε. Κάνουν πολύ θόρυβο.

Γιαϊανέ: Όταν με βλέπουν.

(Γελάνε.)

Κώστας: Τελειώνουν τα βάζανά μας Γκαϊανέ. Πληθαίνουν τα σβηστά κεριά μου.

Γκαϊανέ: Ωχου, σταμάτα κύριε Κώστα.

Κώστας: Άκου που σου λέω. Σύντομα θα γλιτώσεις και από αυτές και από εμένα.

Γκαϊανέ: Τι ώρα είναι;

Κώστας: Έντεκα. Δεν έχουμε πολλή ώρα, στις έξι έρχονται οι σκνίπες.

Γκαϊανέ: Οι ποιες;

Κώστας: Αυτές με τις σύριγγες που παίρνουν το αίμα. Έτσι τις λέω.

Η Γκαϊανέ γελάει.

Γκαϊανέ: Ωραίο το κοτόπουλο σήμερα;

Κώστας: Πού το ξέρεις ότι είχε κοτόπουλο;

Γκαϊανέ: Είναι Πέμπτη βράδυ.

Κώστας: Σήμερα άργησε, μου το έφερε σχεδόν κρύο.

Γκαϊανέ: Το έφαγες; *(Ο Κώστας δεν απαντά.)* Δεν είχες όρεξη πάλι;

Κώστας: Ποιος είχε ποτέ όρεξη για κοτόπουλο με φιδέ;

Γκαϊανέ: Εμένα μ'αρέσει. Αυτό τι είναι; *(Κοιτάει το γλυκό)*

Κώστας: Κερνάω κομπόστα.

Γκαϊανέ: Ευχαριστώ. *(Παίρνει την κομπόστα και τρώει).*

Κώστας: Να 'σαι καλά Γκαϊανέ. Μου έφτιαξες το κέφι. Τρεις μέρες χωρίς εσένα ξέχασα πώς είναι να μη σε λυπούνται. Γι αυτό σε κάλεσα.

Γκαϊανέ: Κι εμένα τρεις μέρες δεν με κέρασε κανένας τίποτα. Γι αυτό ήρθα.

(Του πιάνει το χέρι.)

Γκαϊανέ: Τι θέλεις να κάνουμε; Πονάς κάπου;

Κώστας: Όχι.

Γκαϊανέ: Θέλεις να σε τριψω;

Κώστας: Θέλω να κατουρήσω.

Η Γκαϊανέ ανασηκώνει την κουβέρτα για να ελέγξει τι συμβαίνει.

Γκαϊανέ: Πού είναι καθετήρας;

Κώστας: Τους είπα να μου τον βγάλουν. Με ενοχλούσε.

Γκαϊανέ: Να σε βοηθήσω να πας σε μπάνιο;

Κώστας: Δεν θέλω. Σηκώθηκα πριν.

Γκαϊανέ: Αν σηκωθείς πριν, θα σηκωθείς και τώρα.

Κώστας: Αν “σηκώθηκες πριν”. Σηκώνομαι, σηκώθηκα, θα σηκωθώ. Μάθε επιτέλους τον αόριστο.

Γκαϊανέ: Αν σηκώθηκες πριν, θα σηκωθείς και τώρα.

Κώστας: Θα σηκωθώ όταν υπάρχει λόγος. Φέρε μου τώρα την πάπια.

Η Γκαϊανέ του φέρνει μια πάπια από το μπάνιο. Ο Κώστας κατουράει. Η Γκαϊανέ πάει να την αδειάσει.

Γκαϊανέ: Από πότε έχεις να κατουρήσεις;

Κώστας: Από χθες το βράδυ.

Γκαϊανέ: Σήμερα καθόλου;

Κώστας: Όχι.

Γκαϊανέ: Γιατί;

Κώστας: Δεν ξέρω. Δεν μου ήρθε.

Γκαϊανέ: Και σου ήρθε μόλις με είδες;

Η Γκαϊανέ πάει πάλι στο μπάνιο.

Κώστας: Πού πας;

Γκαϊανέ: Θα σου κάνω ένα μπάνιο και θα σου αλλάξω πυτζάμες.

Κώστας: Μάλιστα.

Γκαϊανέ: Με πληρώνεις, κάτι πρέπει να κάνω.

Κώστας: Θα μπορούσες να μου πεις καθαρά ότι βρωμάω.

Η Γκαϊανέ βγαίνει από το μπάνιο κουβαλώντας με μια λεκάνη και ένα σφουγγάρι. Του βγάζει το πουκάμισο της πυτζάμας και αρχίζει να τον τρίβει με το σφουγγάρι.

Γκαϊανέ: Τι έκανες σήμερα; Ήρθε κανείς να σε δει;

Κώστας: Ήρθε να με δει ένας φοιτητής μου.

Γκαϊανέ: Ποιος;

Κώστας: Ο Στέφανος.

Γκαϊανέ: Μελαχροινό αγόρι που έρχεται;

Κώστας: Τόση εντύπωση σου έκανε;

Γκαϊανέ: Που κάθεστε με τις ώρες.

Κώστας: Έχει πρόβλημα με τη διατριβή του. Από τότε που συνταξιοδοτήθηκα και τον ανέλαβε άλλος συνάδελφος, δεν μπορεί να την προχωρήσει. Θέλει να τη διακόψει.

Γκαϊανέ: Ποια;

Κώστας: Τη διδακτορική του μελέτη.

Γκαϊανέ: Θέλει να γίνει καθηγητής σαν εσένα;

Κώστας: Ελπίζω πως όχι.

Γκαϊανέ: Γιατί κύριε Κώστα;

Κώστας: Ας μη ξοδέψει τη ζωή του στα βιβλία και τα συνέδρια.

Γκαϊανέ: Εσύ δηλαδή αυτό έκανες;

Κώστας: Διαβάζει, διαβάζει πολύ. Δεν θα το βρει έτσι.

Γκαϊανέ: Τι να βρει;

Κώστας: Αυτό που έφαχνα κι εγώ.

Γκαϊανέ: Το ίδιο ψάχνει;

Κώστας: Ναι.

Η Γκαϊανέ τελειώνει με τον κορμό του Κώστα, τον βοηθάει να βάλει το πουκάμισο της καινούριας πυτζάμας και συνεχίζει με τα πόδια.

Γκαϊανέ: Και τι διαβάζει;

Κώστας: Μελετά την ποίηση που αναφέρεται στην ελληνιστική περίοδο.

Γκαϊανέ: Δηλαδή;

Κώστας: Τη γλώσσα. Είναι φιλόλογος.

Γκαϊανέ: Και του είπες να τα παρατήσει;

Κώστας: Όχι.

Γκαϊανέ: Αλλά;

Κώστας: Του είπα να δώσει μια ευκαιρία στον Σουλιόπουλο. Ότι δεν έχουμε όλοι οι καθηγητές την ίδια προσέγγιση στα πράγματα. Του μίλησα για την ομορφιά της μαθητείας.

Γκαϊανέ: Και θα συνεχίσει δηλαδή;

Κώστας: Μου είπε ότι δεν μπορεί να μιλήσει με άλλον έτσι όπως μιλάει με εμένα. Αισθάνεται, λέει, ότι μόνο εγώ τον καταλαβαίνω. Αναγκάστηκα να του πω την πρόβλεψη των γιατρών.

Γκαϊανέ: Και τι έκανε;

Κώστας: Έκλαψε.

Γκαϊανέ: Όμορφα θα κλαίει το παλικάρι αυτό.

Κώστας: Είναι φτιαγμένο το μάγουλό του για δάκρυα.

Γκαϊανέ: Σαν πατέρα θα σε έχει.

Ο Κώστας δυσανασχετεί και η Γκαϊανέ γελάει, σαν να τον κοροϊδεύει. Του φοράει το κάτω μέρος της πυτζάμας.

Κώστας: Ο Σουλιόπουλος θα τον πνίξει στα βιβλία.

Γκαϊανέ: Τι άλλο να κάνει;

Κώστας: Θα του γράψω μια επιστολή. Θα του πω πως η ορμή του Στέφανου δεν πρέπει να καλουπώνεται.

Γκαϊανέ: Θα ξανάρθει να σε δει;

Κώστας: Σίγουρα. Αν προλάβει.

Η Γκαϊανέ τακτοποιεί τα πράγματα πριν τα πάει στο μπάνιο.

Γκαϊανέ: Μια μέρα ολόκληρη και καμία εδώ μέσα δεν πρόσεξε ότι δεν κατούρησες.

Κώστας: Δεν είναι ο Στέφανος για να τον φάνε τα βιβλία.

(Η Γκαϊανέ τον κοιτάει ντυμένο.)

Γκαϊανέ: Όμορφος είσαι με καθαρές πυτζάμες.

Κώστας: Εντάξει, εντάξει. Πες μου τώρα, έφερες αυτό που σου ζήτησα;

Γκαϊανέ: Το ποιο;

Κώστας: Γκαϊανέ, με δουλεύεις;

Γκαϊανέ: Εγώ δεν είμαι για τέτοια κύριε Κώστα.

Κώστας: Καλά, βγάλτο τώρα.

Γκαϊανέ: Πού ξέρεις αν έφερα;

Κώστας: Βγάλτο λέμε, πού το χεις; Στην τσάντα;

Η Γκαϊανέ γνέφει «ναι». Βγάζει ένα σακουλάκι και του το δίνει.

Γκαϊανέ: Τόσα φάρμακα παίρνεις, τι το θες αυτό;

Κώστας: Αυτό είναι για το μυαλό.

Γκαϊανέ: Μη σε πειράζει.

Κώστας: Μακάρι.

Ο Κώστας βγάζει από το σακουλάκι μια τούφα καπνό και στρίβει ένα τσιγάρο με χασίς.

Το ανάβει.

Κώστας: Σε έχω σπρώξει στην παρανομία.

Γκαϊανέ: Κάτσε, περίμενε. Βρωμοκοπάει.

Ανοίγει το παράθυρο.

Κώστας: Φοβάσαι μη μας πιάσουν;

Γκαϊανέ: Εσένα τι να σου κάνουν; Άρρωστος είσαι. Εγώ έχω σίγουρη την απέλαση.

Κώστας: Δεν θα σε πιάσουν.

Γκαϊανέ: Έτσι λες εσύ.

Κώστας: Στο υπόσχομαι. Με πιστεύεις;

Γκαϊανέ: Ναι.

Κώστας: *(Της προσφέρει χασίς.)* Θέλεις λίγο;

Γκαϊανέ: Όχι.

Κώστας: Πόσο καιρό γνωριζόμαστε Γκαϊανέ;

Γκαϊανέ: Δεν θυμάσαι;

Κώστας: Εγώ θυμάμαι. Εσύ;

Γκαϊανέ: Κι εγώ.

Κώστας: Είσαι σίγουρη;

Γκαϊανέ: Δεν ξεχνάω τίποτα.

Κώστας: Τι σου είχα πει την πρώτη φορά που σε είδα;

Γκαϊανέ: «Το μόνο που θέλω είναι να βάζεις άρθρα πριν από τα ουσιαστικά.»

Κώστας: *(Γελάει)* Όχι αυτό.

Γκαϊανέ: Εγώ αυτό θυμάμαι.

Κώστας: Σου είπα ότι κάπου έχουμε ξανασυναντηθεί.

Γκαϊανέ: Ναι. Αλλά δεν μου είπες που.

Κώστας: Θέλω να το βρεις μόνη σου. Θέλω σήμερα μέχρι να φύγεις να το έχεις βρει.

Γιαϊανέ: Τι παιχνίδι είναι αυτό;

Κώστας: Θα δεις. Θα προσπαθήσεις;

Γιαϊανέ: Εντάξει.

Κώστας: Πάρε μια τζούρα Γιαϊανέ, έτσι για την παρέα.

Γιαϊανέ: Αποκλείεται.

Κώστας: Δεν με εμπιστεύεσαι;

Γιαϊανέ: Καθόλου.

Κώστας: Τότε πες μου ένα παραμύθι από τη χώρα σου. Είναι η κατάλληλη στιγμή για να ταξιδέψω.

Γιαϊανέ: Τι παραμύθι;

Κώστας: Μια ιστορία, όποια θες.

Γιαϊανέ: Έχουμε πολλές ιστορίες στη χώρα μου.

Κώστας: Διάλεξε μία.

Γιαϊανέ: Θες να σου πω για τον Καύκασο; Για τον ήχο από τις αλυσίδες του

Προμηθέα που ακούμε μέχρι την πόλη μου;

Κώστας: Θέλω μια για πεθαμένους.

Γιαϊανέ: Γιατί;

Κώστας: Θέλω να ξέρω πού πηγαίνουν.

Γιαϊανέ: (Σκέφτεται) Πηγαίνουν στην κρυφή χώρα.

Κώστας: Την κρυφή χώρα;

Γκαϊανέ: Είναι ένα παραμύθι που λέμε στη Σόρτσα.

Κώστας: Πού είναι αυτό;

Γκαϊανέ: Το χωριό της μητέρας μου. Εκεί πήγαινα κάθε καλοκαίρι. Είναι δίπλα στη λίμνη και κάναμε μπάνιο. Εγώ όχι, φοβάμαι νερό. Ακόμα και εδώ, δεν μπαίνω σχεδόν ποτέ μέχρι το λαιμό σε θάλασσα. Όμορφο χωριό. Όμως οι κάτοικοί του φεύγουν. Οι νέοι πηγαίνουν στην πόλη, όπως πήγαν οι γονείς μου. Για να βρουν δουλειά. Οι γέροι και οι άρρωστοι φεύγουν κι αυτοί. Πηγαίνουν αλλού για να πεθάνουν.

Κώστας: Να πεθάνουν; Γιατί;

Γκαϊανέ: Φοβούνται ότι αν πεθάνουν σε Σόρτσα θα εξαφανιστούν.

Κώστας: Πώς θα εξαφανιστούν;

Γκαϊανέ: Σε Σόρτσα υπάρχει ένας μύθος που λέει ότι λίγο πριν πεθάνουν οι άνθρωποι, μπορούν να δουν τη γέφυρα.

Κώστας: Ποια γέφυρα;

Γκαϊανέ: Τη γέφυρα που οδηγεί σε κρυφή χώρα. Οι άνθρωποι σηκώνονται ανεβαίνουν σε γέφυρα και περνάνε απέναντι. Κι εξαφανίζονται από αυτή τη γη.

Κώστας: Και γιατί φεύγουν; Δεν θέλουν να περάσουν στην κρυφή χώρα;

Γκαϊανέ: Όχι.

Κώστας: Γιατί;

Της τείνει το τσιγάρο. Η Γκαϊανέ παίρνει μια τζούρα διστακτικά. Βήχει λίγο. Παύση.

Του το δίνει πίσω.

Γκαϊανέ: Γιατί δεν ξέρουν τι θα βρουν εκεί.

Κώστας: Πώς λέγεται η χώρα αυτή;

Γκαϊανέ: Δεν έχει όνομα.

Κώστας: Τόσοι ποιητές στη χώρα σου και δεν έχετε βρει ένα όνομα;

Γκαϊανέ: Μόνο σε χωριό μου λέμε αυτό το μύθο. *(Του παίρνει το τσιγάρο από το στόμα.)* Αρκετά με αυτό. Μήπως να κοιμόσουνα τώρα;

Κώστας: Τώρα που άρχισα να νιώθω καλύτερα;

Γκαϊανέ: Είμαι κι εγώ κουρασμένη.

Κώστας: Γκαϊανέ, θέλω να έχεις στο μυαλό σου ένα πράγμα.

Γκαϊανέ: Τι πράγμα;

Κώστας: Μπορεί να μην έχουμε ξανασυναντηθεί σε αυτή τη ζωή, αλλά σε κάποια άλλη.

Γκαϊανέ: Καλά. Θα έχω στο μυαλό μου.

Η Γκαϊανέ κάνει αέρα για να φύγει η μυρωδιά και μετά πηγαίνει να κλείσει το παράθυρο.

Κώστας: Τι βλέπεις έξω;

Γκαϊανέ: Σκοτάδι.

Κώστας: Έλα Γκαϊανέ, πες μου τι βλέπεις.

Γκαϊανέ: Κτίρια παντού με φωτισμένα δωμάτια.

Κώστας: Ο ουρανός;

Γκαϊανέ: Περίεργος. Λένε θα χιονίσει αυτές τις μέρες.

Κώστας: Τη θάλασσα μπορείς να τη διακρίνεις;

Γκαϊανέ: Όχι.

Κώστας : Πρέπει να εξασκήσεις τις αισθήσεις σου... Εγώ, ας πούμε, τη μυρίζω.

Γκαϊανέ: Δεν έχει θάλασσα εδώ κοντά.

Κώστας: Αν προσπαθήσεις λίγο θα ακούσεις τη φωνή της, αυτή που μας ευφραίνει την καρδιά.

Γκαϊανέ: Δεν ακούω τίποτα.

Κώστας: Τότε πρέπει να εξασκήσεις τη φαντασία σου.

Γκαϊανέ: Φαντασία έχω μπόλικη.

Κώστας: Γι αυτό φαντάζεσαι ότι θα γίνω καλά.

Γκαϊανέ: Μπορεί.

Αφήνει το παράθυρο μισάνοιχτο και γυρνάει προς την πολυθρόνα που θα κοιμηθεί.

Ξεδιπλώνει μια μικρή κουβέρτα για να σκεπαστεί.

Κώστας: Έτσι έλεγες και στους άλλους; Ότι μπορεί να γίνουν καλά;

Γκαϊανέ: Ποιους άλλους;

Κώστας: Αυτούς που είχες πριν από μένα.

Γκαϊανέ: Πριν από σένα;

Κώστας: Πόσους ασθενείς φρόντισες;

Γκαϊανέ: Έλα τώρα να κοιμηθούμε.

Κώστας: Και πόσοι από αυτούς πέθαναν;

Γκαϊανέ: Γιατί θέλεις να ξέρεις;

Κώστας: Κρατάω στατιστικά.

Γκαϊανέ: Και δηλαδή αν πέθαναν όλοι πρέπει να πεθάνεις κι εσύ;

Κώστας: Δεν κρατάω στατιστικά για μένα. Για σένα τα κρατάω.

Γκαϊανέ: Γιατί;

Κώστας: Θέλω να δω πόσους ξεπροβόδισες στο θάνατο. Έχεις δέκα χρόνια στην Ελλάδα. Εμένα με κοιτάς ένα χρόνο. Την μάνα του Λάμπρου δυο. Πριν από αυτήν;

Γκαϊανέ: Θυμάσαι στην κηδεία της είπες στον κύριο Λάμπρο: «Εσύ δεν πήρες κληρονομιά, εγώ όμως κληρονόμησα τη Γκαϊανέ».

Κώστας: Μην αλλάζεις κουβέντα.

Γκαϊανέ: Όλο το ίδιο με ρωτάς.

Κώστας: Κι εσύ δεν απαντάς.

Γκαϊανέ: Δεν έχει σημασία.

Κώστας: Έχει για μένα. Λέγε, πόσοι;

Γκαϊανέ: Ούτε άντρας μου δεν έκανε έτσι.

Κώστας: Γιατί δεν μου λες;

Γκαϊανέ: Μείνε ήσυχος, εσύ είσαι ο πιο αγαπημένος μου.

(Παύση.)

Κώστας: Δηλαδή με φροντίζεις πιο καλά από τον άντρα σου;

Γκαϊανέ: Αυτό που κάπνισες σου χάλασε τη διάθεση.

Κώστας: Μου έδωσε διαύγεια.

Γκαϊανέ: Αφού ξέρεις ότι δεν ήμουν εκεί όταν πέθανε άντρας μου.

Κώστας: Όταν πέθανε «Ο» άντρας μου.

Η Γκαϊανέ του φτιάχνει το κρεβάτι, τον σκεπάζει.

Γκαϊανέ: Πέσε να κοιμηθούμε.

Κώστας: Σου έλειψε που δεν τον ξεπροβόδισες;

Γκαϊανέ: Τι θα πει αυτό;

Κώστας: Που δεν ήσουν μαζί του στο θάνατο.

Γκαϊανέ: Τι έχεις πάθει;

Κώστας: Γι' αυτό κοιτάς ετοιμοθάνατους;

Γκαϊανέ: Τι άλλο να κάνω; Αυτοί μόνο με θέλουν. Είμαι καλή με θάνατο.

Κώστας: Άρα το παραδέχεσαι, είχες πολλούς.

Η Γκαϊανέ κοιτάει το μηχάνημα με τη μορφή.

Γκαϊανέ: Πάρα πολλούς. Τι πρέπει πατήσω για να κοιμηθείς;

Κώστας: Ποια φρόντισε τον άντρα σου όταν ήταν στα τελευταία του;

Γκαϊανέ: Τι σε νοιάζει;

Κώστας: Νοιάζει εσένα.

Γκαϊανέ: Καθόλου.

Κώστας: Ποια ήταν;

Γκαϊανέ: Μια γυναίκα.

Κώστας: Τη σκέφτεσαι καθόλου;

Γκαϊανέ: Έχω άλλα σε κεφάλι μου.

Κώστας: Τη γνωρίζεις;

Γκαϊανέ: Θα φύγω.

Ο Κώστας την πιάνει από το χέρι.

Κώστας: Ζηλεύεις που κοιμόταν αυτή στην καρέκλα δίπλα στον άντρα σου και όχι εσύ;

Γκαϊανέ: Αυτά είναι δικά μου πράγματα.

Κώστας: Παραδέξου ότι ζηλεύεις.

Η Γκαϊανέ τινάζεται και απελευθερώνεται από το χέρι του.

Γκαϊανέ: Άσε με! Καθόλου δεν ζηλεύω αυτή που κοιμόταν εκεί. Αφού ήθελε άλλη, ας είχε άλλη. Δεν ενδιαφέρει εμένα. Και που πέθανε, καλά να πάθει. Κι εσύ θα πεθάνεις μόνος. Ακούς;

Μαζεύει τα πράγματά της, το παλτό και την τσάντα.

Κώστας: Τόσο καιρό σε ξέρω και δε μου λες βασικά πράγματα.

Γκαϊανέ: Ό,τι θέλω θα λέω.

Ανοίγει την πόρτα και πάει να φύγει.

Κώστας: Γκαϊανέ, θα πεθάνω σήμερα.

Γκαϊανέ: Αυτό δεν σημαίνει να λες ό,τι σου κατέβει.

Η Γκαϊανέ βγαίνει από το δωμάτιο.

Κώστας: Έλα μέσα σε παρακαλώ. Γκαϊανέ! Έλα πίσω!

Η Γκαϊανέ γυρίζει μετά από λίγο πίσω τρομαγμένη.

Γκαϊανέ: Ασανσέρ. Σταμάτησε στον όροφο.

(Ακούγονται βήματα προς το δωμάτιο.) Κάποιος έρχεται!

Κώστας: Γρήγορα! Στο μπάνιο!

Η Γκαϊανέ τρέχει στο μπάνιο με τα πράγματά της. Χτυπάει η πόρτα. Μπαίνει μέσα μια νοσοκόμα.

Κώστας: Έτσι μπαίνετε εσείς; Χωρίς να περιμένετε απάντηση;

Νοσοκόμα: Με ειδοποίησαν από δίπλα. Άκουσαν φωνές, φοβήθηκαν ότι έχετε πάθει κάτι.

Κώστας: Μάλιστα. Είμαι μια χαρά όπως βλέπετε. Μια χαρά για την κατάστασή μου δηλαδή.

Νοσοκόμα: Και οι φωνές;

Κώστας: Ανάκριση μου κάνετε;

Νοσοκόμα: Έχετε κάτι να κρύψετε;

Κώστας: Έβλεπα τηλεόραση.

Νοσοκόμα: Εσείς ποτέ δεν βλέπετε τηλεόραση.

Κώστας: Κι εσάς ποτέ δεν σας νοιάζει τι κάνω.

Νοσοκόμα: Το παράθυρο; Γιατί είναι ανοιχτό;

Κώστας: Ήθελα να μυρίσω την θάλασσα.

Νοσοκόμα: Ποια θάλασσα;

Η νοσοκόμα κλείνει το παράθυρο. Πηγαίνει να τσεκάρει το μόνιτορ της μορφίνης.

Κώστας: Μπορείτε να μου ανεβάσετε λίγο τη δόση;

Νοσοκόμα: Πονάτε;

Κώστας: Δεν μπορώ να κοιμηθώ.

Νοσοκόμα: Σας την ανέβασα το μεσημέρι. Δεν επιτρέπεται παραπάνω λέει ο γιατρός. Είναι επικίνδυνο.

Κώστας: Τι μπορεί να πάθω που δεν θα το πάθω ούτως ή άλλως;

Η νοσοκόμα δεν απαντά.

Νοσοκόμα: Πώς ανοίξατε το παράθυρο;

Κώστας: Δεν θυμάμαι, μπορεί και να σηλώθηκα.

Νοσοκόμα: Α, δεν θυμάστε.

Κώστας: Ή το έκανε η ψηλή.

Νοσοκόμα: Ποια ψηλή;

Κώστας: Αυτή που έρχεται πριν από εσάς.

Νοσοκόμα: Είστε εδώ τόσο καιρό. Γνωρίζετε τα ονόματά μας.

Κώστας: Δεν θυμάμαι πολλά πράγματα. Άρρωστος άνθρωπος είμαι.

Νοσοκόμα: Αν αυτή είναι η «ψηλή», εγώ ποια είμαι;

Κώστας: Η ξανθιά.

Νοσοκόμα: Μάλιστα. *(Του βγάζει το θερμόμετρο, σημειώνει τη θερμοκρασία).*

Χρειάζεστε τίποτε άλλο;

Κώστας: Ησυχία μήπως και με πιάσει ο ύπνος μέχρι να έρθει η επόμενη συνάδελφός σας.

Η νοσοκόμα πηγαίνει και κλείνει το παράθυρο. Πάει να φύγει και βλέπει το τηλεκοντρόλ στο άλλο κρεβάτι.

Νοσοκόμα: Είστε σίγουρος ότι δεν είναι κάποιος άλλος εδώ;

Κώστας: Σας είπα. Η μόνη μου συνομιλία ήταν με τη θάλασσα. Που εσείς δεν βλέπετε.

Νοσοκόμα: Εκείνη η κυρία, που ήταν εδώ τις προάλλες;

Κώστας: Ποια κυρία;

Νοσοκόμα: Ξέρετε ότι απαγορεύονται οι αδήλωτες αποκλειστικές.

Κώστας: Μου το έχετε επισημάνει πολλές φορές.

Νοσοκόμα: Είμαστε αναγκασμένες να τις αναφέρουμε, αν τις βρούμε.

Κώστας: Γιατί;

Νοσοκόμα: Γιατί έτσι λέει η εγκύκλιος.

Κώστας: Ουδόλως με ενδιαφέρει η γραφειοκρατία.

Νοσοκόμα: Εμάς, δυστυχώς, μας αναγκάζουν να μας ενδιαφέρει.

Κώστας: Και μετά τις κυνηγάτε και πέφτουν από τα παράθυρα. Μην ανησυχείτε, τα άκουσα όλα σήμερα στην τηλεόραση για εκείνη την κακόμοιρη γυναίκα.

Νοσοκόμα: Δεν έγινε έτσι ακριβώς.

Κώστας: Εμένα τι μου τα λέτε όλα αυτά; Σε λίγες ώρες μπορεί και να μην υπάρχω. Καρφάκι δεν μου καίγεται.

Νοσοκόμα: Είναι κάποιος στο μπάνιο;

Ο Κώστας ταραίζεται.

Κώστας: Ποιο μπάνιο;

Νοσοκόμα: Ένα είναι το μπάνιο.

Κώστας: Ακούστε δεσποινίς. Δεν ξέρω τι γίνεται στο μπάνιο. Αλλά καλό θα ήταν να σας ενδιέφερε λίγο πιο πολύ η δική μου υγεία παρά το μπάνιο και οι αποκλειστικές.

Νοσοκόμα: Μου είπατε ότι είστε μια χαρά.

Κώστας: Κι εσείς με πιστέψατε;

Νοσοκόμα: Οι ενδείξεις σας είναι φυσιολογικές. Τι έχετε δηλαδή;

Κώστας: Πονάω.

Η Νοσοκόμα κοιτάει την πόρτα του μπάνιου.

Νοσοκόμα: Αποκλείεται να πονάτε με τόση μορφίνη.

Κώστας: Όμως νιώθω...

Νοσοκόμα: Τίποτα δε νιώθετε.

Η Νοσοκόμα πηγαίνει προς το μπάνιο.

Κώστας: Πού πάτε; Σταθείτε!

Ο Κώστας να σηκωθεί από το κρεβάτι και πέφτει κάτω. Η νοσοκόμα γυρίζει να τον βοηθήσει.

Νοσοκόμα: Είστε καλά; Τι κάνατε; Πώς πέσατε;

Κώστας: Πήγα να σηκωθώ και ζαλιστήκα.

Νοσοκόμα: Φυσικά και ζαλιστήκατε. Χτυπήσατε;

Κώστας: Όχι.

Νοσοκόμα: Είστε σίγουρος; Πονάτε κάπου; Ζαλιζέστε ακόμα; Να φωνάξω το γιατρό;

Κώστας: Όχι, όχι γιατρό, μην τον ξυπνάτε. Δεν χρειάζεται.

Η νοσοκόμα τον εξετάζει. Τον βοηθάει να ανέβει στο κρεβάτι.

Νοσοκόμα: Δεν μου φαίνεται να χτυπήσατε.

Κώστας: Νιώθω καλύτερα.

Νοσοκόμα: Μα γιατί πήγατε να σηκωθείτε;

Κώστας: Κάτι ήθελα να σας πω.

Νοσοκόμα: Τι;

Κώστας: *(απαγγέλει)*

*Σ' αυτές τες σκοτεινές κάμαρες, που περνώ
μέρες βαριές, επάνω κάτω τριγυρνώ
για νά 'βρω τα παράθυρα.*

— Όταν ανοίξει ένα παράθυρο θα 'ναι παρηγορία. —

*Μα τα παράθυρα δεν βρίσκονται, ή δεν μπορώ
να τά 'βρω. Και καλύτερα ίσως να μην τα βρω.*

Ίσως το φως θα 'ναι μια νέα τυραννία.

Ποιος ξέρει τι καινούρια πράγματα θα δείξει¹.

Νοσοκόμα: Ποιανού είναι; Εσείς το γράψατε;

Κώστας: Σας άρεσε;

Νοσοκόμα: Δεν... δεν καταλαβαίνω τα ποιήματα. Αλλά για να απαγγέλετε μάλλον δεν είστε και τόσο άσχημα.

Κώστας: Αρκεί που το ακούσατε. Μπορώ τώρα να μείνω λίγο μόνος;

¹ Κ.Καβάφης, Τα παράθυρα

Νοσοκόμα: Θα φύγω. *(Προχωράει λίγο, μετά κοντοστέκεται.)* Με συγχωρείτε, δεν ήθελα να σας ταράξω πριν. Αν χρειαστείτε κάτι, οτιδήποτε, πατήστε το κουμπί, εντάξει;

Κώστας: Ναι.

Νοσοκόμα: Αν θέλετε μπορώ να αφήσω το παράθυρο μισάνοιχτο.

Κώστας: Ναι, παρακαλώ.

Η νοσοκόμα πηγαίνει και αφήνει το παράθυρο λίγο ανοιχτό.

Νοσοκόμα: Θα έρθω να σας δω το πρωί.

Κώστας: Ευχαριστώ Στέλλα.

Η νοσοκόμα φεύγει από το δωμάτιο. Ο Κώστας ανασηκώνεται στο κρεβάτι και φωνάζει τη Γκαϊανέ για να βγει από το μπάνιο

Κώστας: *(Χαμηλόφωνα)* Γαιανή... Γαιανή...

Η Γκαϊανέ είναι μέσα στο μπάνιο και δεν αποκρίνεται. Ο Κώστας μιλάει πιο δυνατά.

Γαιανή!

Η Γκαϊανέ ανοίγει σιγά σιγά την πόρτα.

Γκαϊανέ: Έφυγε;

Κώστας: Ναι.

Γκαϊανέ: Τι έκανες; Έπεσες;

Κώστας: Έπεσα.

Γκαϊανέ: Γιατί;

Κώστας: Θα ερχόταν στο μπάνιο.

Γκαϊανέ: Το έκανες επίτηδες;

Κώστας: Θα σε έβρισκε.

Γκαϊανέ: Είσαι πολύ πονηρός.

Κώστας: Γι αυτό μ' αγαπάς. Με συγχώρεσες;

Γκαϊανέ: Ναι.

Κώστας: Δεν θα με αφήνες μόνο μου να πεθάνω.

Γκαϊανέ: Θα με περιμένεις.

Κώστας: Καλά τα λες.

Η Γκαϊανέ κάθεται δίπλα του.

Γκαϊανέ: Πώς με φώναζες πριν;

Κώστας: Γαιανή.

Γκαϊανέ: Ναι, αυτό.

Κώστας: Ξέχασες το όνομά σου;

Γκαϊανέ: Πρώτη φορά με λες έτσι.

Κώστας: Έτσι σε φωνάζω από τη στιγμή που σε γνώρισα. Γαιανή από τη γαία,
τη γη.

Γκαϊανέ: Πρώτη φορά ακούω αυτό.

Κώστας: Τα 'χασες Γαιανή, ήταν το πρώτο πράγμα που σου είπα όταν σε
γνώρισα.

Γκαϊανέ: Εσύ μάλλον χτύπησες το κεφάλι σου.

Κώστας: Μα δεν ξέρω πώς σε αποκαλώ ένα χρόνο;

Γιαϊανέ: Ποτέ, κανείς δεν είπε εμένα έτσι.

Κώστας: Καλά, καλά, τα χω χάσει. Έχεις δίκιο, ποτέ δεν σε φώναξα έτσι, τώρα σε φωνάζω.

Γιαϊανέ: Μ' αρέσει.

Κώστας: Γιατί έχεις κάτι το γήινο. Εννοώ, το χωμάτινο.

Γιαϊανέ: Το χωμάτινο;

Κώστας: Έχεις κάτι από χώμα.

Γιαϊανέ: Εγώ;

Κώστας: Αυτό σου είπα την μέρα που σε γνώρισα. Όταν σε είδα να στρώνεις το κρεβάτι δίπλα μου. Τότε, στο άλλο νοσοκομείο.

Γιαϊανέ: Ποιο άλλο νοσοκομείο;

Κώστας: Α, εντάξει, εσύ δεν θυμάσαι τίποτα. Έλα, τώρα, βοήθησέ με να σηκωθώ.

Η Γαιανή τον σηκώνει και τον βοηθάει να καθήσει στο κρεβάτι με τα πόδια στο πάτωμα.

Γιαϊανέ: Κάτσε λίγο πριν σηκωθείς.

Κώστας: Πόση ώρα;

Γιαϊανέ: Δυο, τρία λεπτά.

Κώστας: Θέλω να ζυριστώ. Φέρε το ζυράφι από εκεί. Κι ένα καθρέφτη.

Γιαϊανέ: Τώρα θα ζυριστείς;

Κώστας: Με έπλυνες κι έγινα κοιέτης.

Γιαϊανέ: Δε θες αύριο;

Κώστας: Αφού σήμερα θα πεθάνω.

Η Γκαϊανέ πηγαίνει στην ντουλάπα, φέρνει έναν καθρέφτη. Πηγαίνει στην τουαλέτα και φέρνει μια λεκάνη με νερό, αφρό ξυρίσματος, μια βούρτσα κι ένα ξυραφάκι. Του απλώνει τον αφρό.

Γκαϊανέ: Κόντρα;

Κώστας: Φέρε εδώ, θα το κάνω μόνος μου. Κράτα μου τον καθρέφτη.

Η Γκαϊανέ κρατάει τον καθρέφτη και ο Κώστας απλώνει τον αφρό και αρχίζει να ξυρίζεται.

Γκαϊανέ: Δεν τρέμει χέρι σου;

Κώστας: Πρώτη φορά είναι τόσο σταθερό.

Γκαϊανέ: Πρόσεχε μην κοπείς.

Κώστας: Αυτό το ξυραφάκι που μου έδωσες δεν κόβει τίποτα.

Γκαϊανέ: Ναι, ε;

Κώστας: Με προβληματίζει λίγο η ιστορία σου από τη Σόρτσα. Είσαι σίγουρη ότι είναι αληθινή;

Γκαϊανέ: Τι θα πει αληθινή; Μια ιστορία είναι.

Κώστας: Μήπως την έβγαλες από το μυαλό σου;

Γκαϊανέ: Τι δεν πιστεύεις;

Κώστας: Μου φαίνεται περίεργο να φεύγουν οι άνθρωποι από το χωριό για να μην πάνε στην κρυφή χώρα.

Γκαϊανέ: Λένε αν περάσουν γέφυρα θα χαθεί σώμα τους. Κι έτσι γίνεται. Στη Σόρτσα δεν υπάρχει νεκροταφείο.

Κώστας: Δεν είναι καλύτερα να εξαφανιστούν από το να πεθάνουν;

Γκαϊανέ: Οι άνθρωποι θέλουν να θαφτούν. Θέλουν να έρχονται συγγενείς τους και φίλοι τους να αφήνουν λουλούδια. Πού θα τους κλαίμε, στην ακτή;

Κώστας: Θα με τρελάνεις Γκαϊανή. Ούτε που με νοιάζει πού θα με κλάψουν οι συγγενείς και οι φίλοι.

Γκαϊανέ: Οι μαθητές σου;

Κώστας: Ήδη το δέος τους μου είναι κουραστικό.

Γκαϊανέ: Το δέος;

Κώστας: Ο επίμονός τους θαυμασμός στο πνεύμα μου, σαν να μην είμαι τίποτε άλλο. Μόνο πνεύμα!

Γκαϊανέ: Κι ο Στέφανος;

Κώστας: Ο Στέφανος θα ήθελε πολύ να περάσω στην αθανασία. Σε αντίθεση με εσένα, που αν σου έλεγα θα με θάψουν εκεί κάτω, στο παρτέρι του νοσοκομείου, θα το προτιμούσες.

Γκαϊανέ: Ναι.

Κώστας: Επειδή θα μου άφηνες λουλούδια;

Γκαϊανέ: Ναι.

Κώστας: Και επειδή θα με έκλαιγες;

Γκαϊανέ: Βεβαίως.

Κώστας: Και θα έβραζες και κόλυβα.

Γκαϊανέ: Πέθανε εσύ και εγώ θα κάνω όλα όπως πρέπει.

Κώστας: Αυτό λέω, μόνο τον εαυτό σου σκέφτεσαι.

Γιαϊανέ: Όλα πρέπει γίνουν σωστά.

Κώστας: Και εσένα, ποιος θα σε κλάψει;

Γιαϊανέ: Έλα Χριστός και Παναγιά! Εγώ μια χαρά είμαι, τι ρωτάς τώρα.

Κώστας: Λέω αν!

Γιαϊανέ: Να μη λες, είναι γουρσουζιά.

Κώστας: Να λοιπόν που φοβάσαι το Χάρο.

Γιαϊανέ: Δεν τον φοβάμαι, τον έχω φίλο.

Κώστας: Περίεργους φίλους έχεις.

Γιαϊανέ: Είναι ο μόνος που μένει.

Κώστας: Και γιατί τότε δεν θες να μιλήσουμε για αυτό;

Γιαϊανέ: Γιατί άλλο εγώ. Εγώ θα είμαι μόνη. Αν φύγεις κι εσύ κανένας δεν θα μείνει να με θυμάται. Να αφήνει λουλούδια.

Κώστας: Άρα αν ανοιγόταν μπροστά σου μια γέφυρα για την κρυφή χώρα, μπορεί και να την περνούσες.

Γιαϊανέ: Και ποιον θα βρω εκεί;

Κώστας: Θα έκανες νέους φίλους. Που δεν θα πέθαιναν ποτέ, δεν θα χρειαζόταν να τους κλάψεις. Ούτε να τους ταΐσεις, ούτε να τους κάνεις μπάνιο...

Πώς θα σου φαινόταν αυτό;

Γιαϊανέ: Πολύ σοβαρά πήρες παραμύθι.

Κώστας: Έχει μερικά κενά.

Γιαϊανέ: Εγώ δεν τα βλέπω.

Κώστας: Και δηλαδή... δεν μπορούν αυτοί στη Σόρτσα να μην περάσουν τη γέφυρα αλλά να πεθάνουν στο σπίτι τους για να θαφτούν με όλες τις τιμές;

Γκαϊανέ: Όχι βέβαια! Εάν δεις μπροστά στα μάτια σου να ανοίγεται η γέφυρα δεν μπορείς να αντισταθείς. Τραβάει εσένα σαν μαγνήτης.

Κώστας: Μάλιστα. Εμένα πώς με βλέπεις; Μπορείς να μου αντισταθείς;

Η Γκαϊανέ κατεβάζει τον καθρέφτη που υπήρχε ανάμεσά τους και βλέπει ότι ο Κώστας έχει αφήσει ένα παχύ μουστάκι. Η Γκαϊανέ γελάει.

Γκαϊανέ: Πώς σου ήρθε αυτό; Μοιάζεις με ηθοποιό.

Κώστας: Καλό είναι να πεθαίνουμε υποδυόμενοι τον εαυτό μας.

Της κάνει νόημα να μαζέψει τα πράγματα. Η Γκαϊανή τα μαζεύει. Πηγαίνει στο μπάνιο.

Η Γκαϊανέ γυρίζει από το μπάνιο και βλέπει τον Κώστα όρθιο.

Γκαϊανέ: Σηκώθηκες μόνος σου;

Κώστας: Δεν μπορώ να περιγράψω πόσο όμορφος νιώθω. Σκέψου να ήμουν έτσι όλα αυτά τα χρόνια και να μην το ήξερα.

Αρχίζει και κινείται στο δωμάτιο. Τον σταματάει ο ορός που συνδέεται με το μηχανήμα της μορφίνης. Βγάζει τη βελόνα από τη φλέβα.

Γκαϊανέ: Τι κάνεις;

Κώστας: Ελευθερώνομαι.

Γκαϊανέ: Θα αρχίσεις πάλι να πονάς.

Κώστας: Θα ναρκωθώ *εν φαντασία και λόγω*.

Γκαϊανέ: Θα τρέξει αίμα.

Η Γκαϊανέ τρέχει με ένα βαμβάκι και του πατάει τη φλέβα.

Κώστας: *(Βλέπει την αντανάκλασή του στο τζάμι του δωματίου.)* Πραγματικός κούρος. *(Πηγαίνει προς το παράθυρο με τη Γκαϊανέ να τον ακολουθεί.)* Κοίτα τι γαλήνια τα έρημα σοκάκια στο ημίφως. Κοίτα τον κόσμο που γυρνάει από την βραδινή έξοδο ή σηκώνεται να πάει στη δουλειά του. Αγαπημένη πολιτεία. Θα έμνησκα εδώ. Θα με έθλιβε, αλλά θα έμνησκα εδώ, ίσως ακριβώς επειδή θα με έθλιβε. *(Ακούγεται μουσική.)* Και η μουσική, ακούς τη μουσική από την λατέρνα; Έλα να σε χορέψω!

Γκαϊανέ: Ποια μουσική;

Αρπάζει τη Γκαϊανέ που του πατάει τη φλέβα και χορεύουνε.

Κώστας: Έλα, συνεργάσου, δεν χορεύετε στην πατρίδα σου;

Γκαϊανέ: Δεν είναι σοβαρά αυτά.

Χορεύουν και γελάνε.

Κώστας: Γιατί να είμαστε σοβαροί;

Γκαϊανέ: Καθόλου δεν είσαι.

Κώστας: Μαζί σου μόνο.

Γκαϊανέ: Αυτό τώρα είναι κομπλιμέντο;

Κώστας: Φαντάσου λέει να ήμουν έτσι ακριβώς σε όλη μου τη ζωή. Θα πήγαινε όλη στράφι. Ούτε καριέρα στα γράμματα, ούτε πειθαρχία, ούτε ντροπές.

Γκαϊανέ: Κι εγώ το ίδιο. Ούτε γριές, ούτε σιάλες, ούτε τουαλέτες υπουργείων.

Κώστας: Εσύ τη ζωή σου την έζησες. Ερωτεύτηκες, έσμιζες με τον άντρα σου.

Γκαϊανέ: Έχεις καιρό, μικρός είσαι ακόμη.

Της κάνει στροφές, γελάνε. Η Γκαϊανέ ζαλίζεται, πάει να πέσει. Σταματάνε κουρασμένοι.

Γκαϊανέ: Κουράστηκα.

Κώστας: Εγώ πείνασα, θέλω γλυκό. Φταίει το χόρτο.

Γκαϊανέ: Τι να σε κάνω τώρα;

Κώστας: Πού θα βρω;

Γκαϊανέ: Θα περιμένεις πρωινό, γιαούρτι με μέλι.

Κώστας: Δεν μπορώ, θα σιάσω, πίκρισε το στόμα μου.

Γκαϊανέ: Πιες λίγο νερό.

Κώστας: Ποιο είναι το αγαπημένο σου γλυκό;

Γκαϊανέ: Σταμάτα να σιέφτεσαι για να σου περάσει.

Κώστας: Ένα που να φτιάχνεις εσύ.

Γκαϊανέ: Τι ήθελα και σου φαγα την κομπόστα;

Κώστας: Γι' αυτό πρέπει τουλάχιστον να χορτάσεις τη φαντασία μου.

Γκαϊανέ: Τώρα να σου πω την αλήθεια κύριε Κώστα, και τι δεν θα δινω για ένα γάτα.

Κώστας: Τι είναι αυτό;

Γκαϊανέ: Είναι, να είναι σα να λέμε κέικ ή μπισκότο. Μαλακό. Γιορτινό γλυκό.

Κώστας: Τι έχει μέσα;

Γιαϊανέ: Βούτηρο, ζάχαρη, κρέμα, κανέλα...

Κώστας: Τέτοιο θέλω.

Ο Κώστας πηγαίνει προς την έξοδο.

Γιαϊανέ: Περίμενε! Πού πας;

Κώστας: Θα πάω να βρω ένα γιάτα. Ή ένα κανταΐφ.

Γιαϊανέ: Πας καλά;

Κώστας: Δικαιούμαι μια τελευταία επιθυμία!

Γιαϊανέ: Και θα είναι αυτή;

Κώστας: Τι καλύτερο από το να φύγω με μια γλυκιιά γεύση.

Γιαϊανέ: Είσαι αδύναμος, μην κυκλοφορείς.

Κώστας: Αισθάνομαι πιο δυνατός από ποτέ.

Γιαϊανέ: Θα δουν εσένα και θα φωνάξουν τις νοσοκόμες να σε μαζέψουν.

Κώστας: Θα προσέχω.

Γιαϊανέ: Και πού θα πας; Άσε, πάω εγώ να σου φέρω.

Κώστας: Γιατί εσύ πού θα πας;

Γιαϊανέ: Ξέρω γω.

Κώστας: Πες μου!

Γιαϊανέ: Θα πάω στο γέρο στην πίσω μεριά. Αυτός συνήθως δεν το τρώει. Θα κοιμάται, όπως πρέπει να κάνεις κι εσύ. Αλλά και να ξυπνήσει δεν θα πει τίποτα, με συμπαθεί.

Κώστας: Και πού το ξέρεις εσύ; Γιαϊανή, πες μου, ομολόγησε! Τρώς απ' τα γλυκά κι άλλου γέρου;

Η Γκαϊανέ τον κοιτάει πονηρά.

Κώστας: Είσαι μια άτιμη, αυτό είσαι. Ήξερα πολύ καλά ποια διάλεξα.

Η Γαϊανή φεύγει από την πόρτα προσεκτικά.

Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μέσα ο Στέφανος.

Στέφανος: Κύριε Καθηγητά...

Ο Κώστας βλέπει τη φιγούρα.

Κώστας: Ποιος είναι;

Στέφανος: Εγώ.

Κώστας: Στέφανε; Εσύ; Βλέπω καλά; Τι κάνεις τέτοια ώρα εδώ;

Στέφανος: Δεν ξέρω.

Κώστας: Πώς μπήκες;

Στέφανος: Δεν έφυγα ποτέ από το νοσοκομείο. Στεκόμουν δίπλα στην έξοδο όλη τη μέρα, χωρίς να μπορώ να το κουνήσω από εκεί. Ήθελα να έρθω να σας ξαναδώ. Σας το υποσχέθηκα.

Κώστας: Δεν χρειαζόταν να έρθεις μέσα στη νύχτα.

Στέφανος: Έτσι έλεγα κι εγώ, όμως δεν μπόρεσα να φύγω. Δεν μπορούσα να ξεχάσω αυτά που σας είπε ο γιατρός σήμερα. Καθόμουν έξω και κάπνιζα για ώρες. Έλεγα μέσα μου, «κι αν δεν σας ξαναδώ; Αν ήταν αυτή η τελευταία φορά που σας είδα»; Σιέφτηρα χιλιάδες ερωτήσεις να σας κάνω, χιλιάδες πράγματα να σας πω. Δεν ξέρω πώς πέρασαν οι ώρες, νύχτωσε. Και ξαφνικά είδα να

έρχονται ασθενοφόρα. Έγινε ένα ατύχημα, μάλλον μεγάλο. Κόσμος πολύς, φωνές, συγγενείς, γιατροί, έτρεχαν όλοι. Κι εκεί, ξαφνικά ένωσα να ζυπνάω. Μέσα στην ένταση βρήκα το θάρρος και την ευκαιρία να τρυπώσω πάλι μέσα και να ανέβω στο δωμάτιό σας.

Κώστας: Καπνίζεις; Να κάτι που δεν ήξερα.

Στέφανος: Μόνο όταν είμαι ταραγμένος.

Ο Στέφανος βλέπει το μουστάκι.

Στέφανος: Πώς νιώθετε; Ξυριστήκατε; Αλλάξατε πολύ από το πρωί. Φαίνεστε πιο καλά. Πιο ευδιάθετος.

Κώστας: Πιο όμορφος;

Στέφανος: Δεν τόλμησα να το πω.

Κώστας: Γιατί δεν τόλμησες;

Στέφανος: Από σεβασμό.

Κώστας: Είναι τρεις μετά τα μεσάνυχτα. Νομίζω δεν χωράνε επισημότητες τέτοιες ώρες.

Στέφανος: Ξεικουραζόσασταν; Σας ενόχλησα;

Κώστας: Με ενοχλεί να μην βλέπεις τον άνθρωπο πίσω από τον καθηγητή.

Στέφανος: Γιατί;

Κώστας: Γιατί σημαίνει ότι κι εγώ πρέπει να σε βλέπω σαν μαθητή μου μόνο.

Ο Στέφανος πλησιάζει τον Κώστα.

Στέφανος: Χαρήκατε που ξαναήρθα;

Κώστας: Πολύ.

Στέφανος: Μου ήταν πολύ δύσκολο να μπω. Αισθανόμουν, δεν ξέρω, μια αδυναμία. Όμως ταυτόχρονα και μια ενέργεια, μια λαχτάρα. Ότι ξεπερνάω τα όρια μου. Το νιώθω πάντα όταν σας επισκέπτομαι αυτό, όμως τώρα...

Τον πλησιάζει αρκετά. Ο Κώστας απομακρύνεται.

Κώστας: Για ρώτα με λοιπόν τα χιλιάδες πράγματα που ήθελες να με ρωτήσεις.

Στέφανος: Ναι. Ήθελα... δεν ξέρω. Αυτή τη στιγμή τα χω χάσει... δεν μπορώ να θυμηθώ κανένα.

Κώστας: Πρέπει να μιλήσουμε για τον Σουλιόπουλο. Το σιέφτηγα το θέμα σου διεξοδικά. Έλεγα να του γράψω ένα γράμμα, αλλά όχι. Θέλω να σου πω κάτι πολύ σημαντικό και θέλω να με ακούσεις. Θέλω να παρατήσεις τη διατριβή σου, Στέφανε. Ή να την συνεχίσεις με άλλους όρους.

Στέφανος: Με όποιους όρους μου πείτε.

Κώστας: Θέλω να ψάξεις αυτό το αίσθημα που μόλις μου περιέγραψες. Όποια εμπειρία, όποιο βιβλίο, όποιον άνθρωπο σου το ξυπνάει. Το σώμα σου θα σε καθοδηγήσει. Έτσι ίσως βρεις ό,τι ψάχνεις.

Στέφανος: Και πού ξέρετε τι ψάχνω;

Κώστας: Και όταν το βρεις, να μην το φοβηθείς. Να το κοιτάξεις κατάμουτρα.

(Του πιάνει το κεφάλι και τον κοιτάει στα μάτια.) Ακούς; Κατάματα.

Στέφανος: Εσείς; Το κάνετε αυτό;

Κώστας: Δυστυχώς όχι όσο συχνά θα έπρεπε.

Ο Στέφανος τον αγγίζει ελαφρά στο μουστάκι.

Στέφανος: Πόσο διαφορετικός είστε απόψε.

Κώστας: Τι εννοείς;

Στέφανος: Δεν ξέρω. Πάντα όταν σας βλέπω μου μιλάτε για συγγραφείς, για ποιητές, για διάφορα έργα. Κάπως... πατριικά. Τώρα μου μιλάτε αλλιώς.

Όπως...

Κώστας: Όπως τι;

Στέφανος: Όπως θα ήθελα να μου μιλάτε πάντα.

Κώστας: Γιατί όχι πατριικά;

Στέφανος: Δημιουργεί μια απόσταση.

Κώστας: Εγώ τη δημιουργώ την απόσταση;

Στέφανος: Έτσι νομίζω. Και ο πληθυντικός.

Κώστας: Εσύ επιμένεις να μου μιλάς στον πληθυντικό.

Στέφανος: Σήμερα όχι. Μπορώ;

Ο Στέφανος του αγγίζει ελαφρά τα χείλη με τα δάχτυλά του. Ο Κώστας του πιάνει τα δάχτυλα..

Κώστας: Στέφανε...

Στέφανος: Άφησέ με να σε αιουμπήσω.

Κώστας: Στέφανε μήπως μπερδεύεις...

Στέφανος: Τίποτα δεν μπερδεύω.

Κώστας: Η σχέση καθηγητή με μαθητή...

Στέφανος: Έχω πολλούς καθηγητές, δεν νιώθω με όλους έτσι.

Κώστας: Έτσι πώς;

Στέφανος: Διαφορετικά.

(Ο Στέφανος του χαιδεύει το πρόσωπο.) Κάτι μου έλεγε ότι αυτή τη στιγμή, θα μπορούσαμε να έρθουμε πιο κοντά.

Κώστας: Ίσως.

Στέφανος: Έχετε καταλάβει τη ζωή μου.

Ο Στέφανος τον φιλάει απαλά στα μάγουλα, ο Κώστας τον χαιδεύει στο πρόσωπο.

Κώστας: Τα γκριζα μάτια σου, τα γνωρίζω από τα εφηβικά μου χρόνια. Πώς είναι να φιλάς αυτό το γερασμένο πρόσωπο;

Ο Στέφανος κοιτάει το μουστάκι.

Στέφανος: Είναι πολύ περίεργο... Με αυτό το μουστάκι μοιάζεις λίγο με τον αλεξανδρινό ποιητή.

Κώστας: Βρίσκεις;

Στέφανος: Ναι, δεν μπορεί να μην σου πέρασε από το νου ποτέ. Τον μελετάς χρόνια. Πώς δεν είχα προσέξει τόσο καιρό την ομοιότητα;

Κώστας: Είδες πράγματα; Κι εγώ δεν την είχα φανταστεί. Το ξύρισα για να κάνω κάποια να γελάσει.

Στέφανος: Να γελάσει; Ποια;

Κώστας: Η Γαιανή.

Στέφανος: Ποια είναι αυτή;

Κώστας: Γιαϊανέ, η κυρία που ερχόταν εδώ τις προάλλες όταν έφευγες. Η αποκλειστική μου.

Στέφανος: Θυμάμαι μια γυναικούλα.

Κώστας: Καθόλου γυναικούλα.

Στέφανος: Θέλω να πω, καμία σχέση με εσάς.

Κώστας: Επειδή δεν ξέρει τι είναι η ελληνιστική περίοδος;

Στέφανος: Μιλάει καν ελληνικά;

Κώστας: Πολύ καλά. Ξεχνάει κάτι άρθρα και τον αόριστο αλλά μόνο όταν εννευρίζεται. Βέβαια εννευρίζεται εύκολα. Κι όταν εννευρίζεται είναι ακόμα καλύτερη.

Στέφανος: Έρχεται κάθε μέρα;

Κώστας: Τηρούμε πρόγραμμα ασφαλείας για να μην την εντοπίσουν οι νοσοκόμες. Τρεις φορές την εβδομάδα. Είμαστε οργανωμένοι, κάνουμε και σχεδιαγράμματα διαφυγής. Οι νοσοκόμες την έχουν πιάσει να έρχεται ήδη δυο φορές και έκαναν μεγάλη φασαρία. Όμως είναι μια αυτή... δεν χαμπαριάζει τίποτα. Σήμερα μου έφερε... άσε, ας μη σου πω τι μου έφερε.

Στέφανος: Κι εγώ δεν υπολόγισα τίποτα προκειμένου να σε δω.

Κώστας: Αν τη βρουν, θα την απελάσουν. Θα πάει σε μια χώρα που ό,τι έχει, δεν της ανήκει πια. Μπορεί και να πεθάνει τη στιγμή που θα πατήσει το πόδι της εκεί. Κι όμως, έρχεται.

Στέφανος: Σου είναι λοιπόν τόσο σημαντική;

Κώστας: Αν δεν ήταν αυτή, δεν θα μιλούσαμε έτσι τώρα. Δεν μπορείς να το καταλάβεις, αλλά είσαι το δώρο της σε εμένα.

Στέφανος: Πώς γίνεται αυτό;

Κώστας: Με κάνει και γελάω.

Στέφανος: Και πώς σχετίζεται με μένα αυτό;

Κώστας: Κάνει τους φόβους μου γιορτή. Κάθε φόβο.

Ο Κώστας και ο Στέφανος αγγίζουν απαλά τα χείλη τους.

Στέφανος: Της χρωστάω δηλαδή αυτό το φιλί;

Κώστας: Και οι δυο της το χρωστάμε.

Στέφανος: Έχει μεγάλη επιρροή πάνω σου.

Κώστας: Συμβαίνει αυτό όταν φροντίζεις κάποιον.

Στέφανος: Ή όταν ελπίζεις να έχεις κάποιο όφελος.

Κώστας: Τι εννοείς;

Στέφανος: Εσύ είπες ότι στη χώρα της δεν έχει τίποτα δικό της. Μπορεί λοιπόν να χρειάζεται μια ενίσχυση εδώ, στην Ελλάδα.

Κώστας: Μακάρι να μπορούσα να την ενισχύσω.

Στέφανος: Θέλεις να μου πεις ότι έρχεται επειδή απλά σε συμπαθεί;

Κώστας: Τόσο γρήγορα έχασα τη γοητεία μου;

Στέφανος: Επειδή είναι ερωτευμένη;

Κώστας: Λες να με ερωτεύτηκε όσο με ξεσκάτιζε;

(Γιάση)

Στέφανος: Με συγχωρείς... Συγνώμη.. Είναι που, απλά... Είχα φανταστεί αλλιώς αυτή τη στιγμή.

Κώστας: Κι εγώ. Θυμάμαι ακόμη το πρόσωπό σου όταν μπήκες στο γραφείο μου, πριν από έξι χρόνια. Όταν μου είπες ότι μελετάς την ποίηση του Καβάφη, μου κόπηκε η ανάσα. Και κάθε φορά που σε έβλεπα, δεν μπορούσα να βγάλω

την εικόνα σου από το μυαλό μου για μέρες. Κι όμως, τώρα φτάσαμε εδώ, αυτή την ώρα... δεν ξέρω αν είναι φόβος, δεν ξέρω αν πέρασε η στιγμή μας. Αλλά το μόνο που σκέφτομαι ξαφνικά, είναι να μπει αυτή, με το κλεμμένο γλυκό της για να δω τα μούτρα της όταν της πω ότι μου πέρασε η όρεξη. (Ο Στέφανος δεν μιλά.) Στέφανε δεν θέλω να σε απογοητεύσω. Είναι τόσο όμορφη αυτή η νύχτα. Είναι με απόλυτη σιγουριά η πιο όμορφη της ζωής μου. Αυτή η νύχτα, η τελευταία, μου χάρισε μια ακόμα μικρή ζωή.

Στέφανος: Χαίρομαι που είμαι κομμάτι της.

Κώστας: Άσε με να τη ζήσω όπως πραγματικά επιθυμώ.

Στέφανος: Θα σε αφήσω.

Κώστας: Και να φύγω χαμογελώντας, ξέροντας ότι ακούμπησα τα χείλη σου.

Αυτό μου αρκεί.

Στέφανος: Δηλαδή... λέμε αντίο;

Ο Στέφανος αρχίζει να δακρύζει. Ο Κώστας του χαιδεύει τα μαλλιά.

Κώστας: Κι αν σου έλεγα ότι δεν θα φύγω πραγματικά; Ότι θα περάσω απλώς μια γέφυρα;

Στέφανος: Θα σου έλεγα να με περιμένεις στην άλλη πλευρά.

Κώστας: Θα σε περιμένω Στέφανέ μου. (Ο Στέφανος κλαίει.) Αλλά και να μην έρθεις, θα έχω πάρει αυτά τα δάκρυα μαζί μου. (Αγκαλιάζονται.) Φύγε, παιδί μου. (Τον φιλάει στο μέτωπο.) Έχεις τόση ζωή μπροστά σου που μου φαίνεται σχεδόν αβάσταχτο.

Στέφανος: Κώστα...

Κώστας: Στο καλό. *(Κοιτάει από το παράθυρο. Δεν γυρίζει να τον δει. Ο Στέφανος φεύγει.)* Εις το επανιδείν. Θα βρεθούμε όλοι μαζί, κάποτε, να το ξέρεις. Εσύ, εγώ, η Γκaiανή και ο αλεξανδρινός.

Μπαίνει σε λίγο η Γκaiανέ στο δωμάτιο.

Κώστας: Ήρθες επιτέλους! Πού να στα λέω...

Γκaiανέ: Να κάτσω. Λίγο να κάτσω.

Κάθεται στο κρεβάτι του.

Κώστας: Μάντεψε ποιος ήταν πριν λίγο εδώ.

Γκaiανέ: Είμαι πολύ κουρασμένη. Μπορώ να ξαπλώσω λίγο; Λίγο, για μια στιγμή.

Ξαπλώνει στο κρεβάτι του.

Κώστας: Είσαι καλά; Θέλεις λίγο νερό;

Η Γκaiανέ γνέφει “ναι” και ο Κώστας τη σερβίρει λίγο νερό. Της ανασηκώνει το κεφάλι και το πίνει.

Κώστας: Γκaiανέ τι έπαθες; Τι έγινε; Μήπως σε είδε κανείς και σε κυνήγησε; *(του γνέφει «όχι»)*. Γιατί είσαι έτσι;

Γκaiανέ: Νιώθω εξαντλημένη.

Κώστας: Από τι;

Γκaiανέ: Γιατί όλοι οι άνθρωποι που ξέρω βιάζονται;

Κώστας: Ποιος βιάζεται;

Γκaiανέ: Δεν είναι καλά και φεύγουν από ζωή μου.

Κώστας: Τι έγινε;

Γιαϊανέ: Δεν μπόρεσα να σου πάρω το γλυκό σου.

Κώστας: Δεν πειράζει.

Γιαϊανέ: Δεν είχα ρωτήσει ποτέ όνομά του. Νόμιζα ότι αν έφευγε κάποιος που δεν ήξερα όνομά του, δεν θα με πείραζε τόσο. Όμως ακόμα και αυτός πέθανε και με άφησε.

Κώστας: Ποιος;

Γιαϊανέ: Αυτός. *(Δείχνει προς την πλευρά που ήταν ο γέρος.)*

Κώστας: Ο γέρος στην πίσω πτέρυγα;

Γιαϊανέ: Ναι.

(Ο Κώστας της χαϊδεύει τα μαλλιά.)

Κώστας: Τον είχες δει πολλές φορές;

Γιαϊανέ: Ήταν μόνος, ο καημένος. Τον είχα δει από αρχή και όταν κοιμόσουν βαθιά, πήγαινα να κάνω κι αυτουνού λιγη παρτέα. Τίποτα, κάνα τέταρτο. Καμιά φορά δεν έτρωε όλη μέρα και τάζα εγώ. Δεν μιλούσε πολλά. Ξέρω ότι ήταν σαν αστυνόμος. Δεν είχε παιδιά. Και δεν είχε κανένα να τον νοιάζεται. Έβλεπα ότι ήταν κάθε μέρα πιο χάλια. Αλλά δεν πίστευα... δεν πιστεύω ποτέ ότι... Σήμερα μπήκα σε δωμάτιο του και κρεβάτι του ήταν άδειο. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό.

Κώστας: Δεν είναι σίγουρο, μπορεί να τον μετέφεραν αλλού.

Γιαϊανέ: Να έχει καλύτερη θέα; Στο διπλανό κρεβάτι ήταν ένας κύριος.

Καινούργιος. Μου είπε ότι ο γέρος «απεβίωσε» χθες βράδυ. Και δεν ήξερε

όνομά του. Κατάλαβες; Πέθανε ο άνθρωπος και δεν έμαθα πώς τον λέγανε. Για ποιον να προσευχηθώ.

Κώστας: Σκέψου τον και θα πιάσει τόπο η προσευχή σου.

Γκαϊανέ: Λέει ο άπιστος.

Κώστας: Κάτι ξέρει και ο άπιστος.

Γκαϊανέ: Καμιά φορά πάλι, ζηλεύω. Λέω, γλίτωσε, ουφ. Τελείωσαν βάσανά του.

Έφυγε, δεν χρειάζεται να σκέφτεται πώς θα βγάλει τη μέρα.

Κώστας: Εσύ αυτό σκέφτεσαι;

Γκαϊανέ: Καμιά φορά.

Κώστας: Όταν πεθαίνουμε;

Γκαϊανέ: Και δεν παίρνετε εμένα μαζί.

Κώστας: Μην ανησυχείς, θα έρθουν άλλοι μετά από εμάς.

Γκαϊανέ: Τι εννοείς;

Κώστας: Δόξα το Θεό ο κόσμος είναι γεμάτος ανθρώπους που θέλουν φροντίδα.

Γκαϊανέ: Κι εμένα ποιος θα με φροντίσει;

Κώστας: Εγώ. Τι χρειάζεσαι για να νιώσεις καλύτερα;

Γκαϊανέ: Λίγο να κάτσω εδώ... Να κλείσω τα μάτια μου.

Κώστας: Κλείστα.

(Τη σκεπάζει και κάθεται στην πολυθρόνα που καθόταν πριν η Γκαϊανε. Συνεχίζει και της χαϊδεύει τα μαλλιά. Της μουρμουράει το ρυθμό που έπαιζε η λατέρνα όσο αυτοί χορεύανε.)

Κώστας: Γαιανή, αυτός ο άλλος, στο δωμάτιο του γέρου. Σε είδε καλά;

Γκαϊανέ: Πολύ καλά.

Κώστας: Κατάλαβε λες ότι είσαι αποκλειστική;

Γκαϊανέ: Δεν ξέρω. Δεν με νοιάζει. Θέλω μόνο να κοιμηθώ.

Κώστας: Κοιμήσου και μην ανησυχείς για τίποτα.

Η Γαιανή κοιμάται. Ο Κώστας σηκώνεται και πάει στο παράθυρο. Κοιτάει λίγο έξω και κάπου κάπου τη Γαιανή. Κάτι του κεντριίζει το ενδιαφέρον έξω από το παράθυρο. Σαν να βλέπει κάτι περίεργο το οποίο να μπορεί και να το πιάσει. Ένα φως. Ανοίγει το παράθυρο, απλώνει τα χέρια σαν να ψηλαφεί το κενό. Σκύβει λίγο μπροστά, τεντώνεται. Χτυπάει η πόρτα. Ανοίγει και μπαίνει μέσα η Νοσοκόμα χωρίς να ανάψει το φως του δωματίου. Ο Κώστας τρομάζει, πηγαίνει δίπλα στον ορό. Η Γκαϊανέ δεν κουνιέται, είναι ξαπλωμένη με το κεφάλι προς το παράθυρο, σκεπασμένη σχεδόν ολόκληρη.

Νοσοκόμα: Εγώ είμαι πάλι... Ήμουν στον όροφο και πέρασα πάλι να δω πώς είστε.

Κώστας: Είμαι... μια χαρά.

Νοσοκόμα: Σας είχα στο μυαλό μου.

Κώστας: Καλοσύνη σας.

Νοσοκόμα: Πάλι έχετε ανοιχτό το παράθυρο;

Κώστας: Ναι.

Νοσοκόμα: Να το κλείσω;

Κάνει μια κίνηση προς το παράθυρο. Ο Κώστας μπαίνει μπροστά της.

Κώστας: Θα το κλείσω εγώ.

Νοσοκόμα: Τι κοιτούσατε πριν;

Κώστας: Πότε πριν;

Νοσοκόμα: Σαν να μου φάνηκε όταν μπήκα ότι κοιτούσατε έξω από το παράθυρο. Είχατε σκύψει, σαν να προσπαθούσατε να πιάσετε κάτι.

Κώστας: Έπαιρνα αέρα.

Νοσοκόμα: Κι εγώ ήρθα να σας πάρω την θερμοκρασία.

Πάει να ανάψει το φως.

Κώστας: Σας παρακαλώ, μπορούμε να το αφήσουμε;

Νοσοκόμα: Είναι δουλειά μου να σας φροντίζω.

Κώστας: Ναι, αλλά περάσατε χωρίς να είναι προγραμματισμένο. Έτσι δεν είναι;

Νοσοκόμα: Δεν είναι η πρώτη φορά.

Κώστας: Και μου την είχατε πάρει και πριν.

Νοσοκόμα: Ναι αλλά...

Κώστας: Μπορούμε να κάνουμε για μια φορά, μία και μόνη, σαν να μην χρειάζεται να ρθειτε; Σαν... να θέλατε να έρθετε, σαν να κάνατε τη διαδρομή με το μυαλό σας... και να ήταν όλα όπως θα θέλατε να είναι. Όπως πρέπει. Αλλά χωρίς να μπειτε.

Νοσοκόμα: Καταλαβαίνω.

Κώστας: Θα μου κάνατε αυτή τη μικρή χάρη; Για πρώτη και τελευταία φορά.

Νοσοκόμα: Δεν το συνηθίζω αλλά...

Κώστας: Θα είστε πολύ κουρασμένη. Έμαθα ότι έγινε ένα μεγάλο ατύχημα και έφεραν εδώ όλους τους τραυματίες.

Νοσοκόμα: Ατύχημα; Και ήρθαν στο δικό μας νοσοκομείο; Ποιος σας είπε τέτοιο πράγμα;

Κώστας: Ίσως δεν το μάθατε ακόμη.

Νοσοκόμα: Δεν εφημερεύουμε σήμερα.

Κώστας: *(μπερδεμένος)* Μάλιστα. Θα κατάλαβα κάτι λάθος.

Νοσοκόμα: Είμαι όμως πράγματι κουρασμένη. Ευχαριστώ που το προσέξατε.

Κώστας: Παρακαλώ.

Νοσοκόμα: Θα σας κάνω αυτή τη μικρή χάρη. Ούτως ή άλλως θα έρθω σε λίγο για το αίμα. Εντάξει; Κάντε μου κι εσείς το χατήρι, προσπαθήστε να κοιμηθείτε.

Κώστας: Αυτό ετοιμαζόμουν να κάνω. Καλό σας βράδυ.

Νοσοκόμα: Σας παει πολύ. Η καινούργια πυτζάμα. Είστε όμορφος.

Η Νοσοκόμα φεύγει από το δωμάτιο. Η Γκαϊανέ σηκώνεται από το κρεβάτι.

Γκαϊανέ: Τι έγινε; Με είδε;

Κώστας: Δεν ξέρω.

Γκαϊανέ: Δεν ήταν τόσο σκοτεινά.

Κώστας: Όχι.

Γκαϊανέ: Εσύ είπες ότι δεν ξεφεύγει τίποτα από αυτήν. Δεν είδε ότι είσαι χωρίς ορό; Δεν είδε μουστάκι; Ότι κάποιος είναι στο κρεβάτι σου;

Κώστας: Είχε το μυαλό της αλλού.

Γκαϊανέ: Πρόσεξε καινούργια πυτζάμα. Ποιος στην έφερε;

Κώστας: Μπορεί να σε είδε αλλά να μην ήθελε να πει κάτι.

Γκαϊανέ: Και τώρα θα πάει να ειδοποιήσει τους άλλους.

Κώστας: Της ζήτησα να μην πει τίποτα πουθενά. Και συμφώνησε.

Γκαϊανέ: Είσαι σίγουρος ότι κατάλαβες σωστά;

Κώστας: Ίσως ήθελε να μας δώσει χρόνο. Προλαβαίνεις να φύγεις. Να πας να κρυφτείς.

Γκαϊανέ: Δεν θα φύγω καθόλου σήμερα.

Κώστας: Γιατί;

Γκαϊανέ: Σου είπα και πριν, δεν με νοιάζει αν έρθουν. Είναι η τελευταία σου νύχτα. Θέλω να σε ξεπρο... πώς το είπες;

Κώστας: Να με ξεπροβοδίσεις;

Γκαϊανέ: Ναι.

Κώστας: Εντάξει, σε χόρτασα, φύγε τώρα, θα πεθάνω ήσυχος.

Γκαϊανέ: Εμένα μου λες;

Κώστας: Στην ανάγκη, πεθαίνω κι αύριο.

Η Γκαϊανέ κάθεται στην πολυθρόνα.

Γκαϊανέ: Δεν πάω πουθενά.

Κώστας: Αφού σε διώχνω.

Γιαϊανέ: Δεν κινδυνεύω.

Κώστας: Τι εννοείς;

Γιαϊανέ: Δεν κινδυνεύω γιατί δεν με είδε.

Κώστας: Μα τώρα δεν έλεγες...

Γιαϊανέ: Και δεν με είδε γιατί δεν είμαι εδώ.

Κώστας: Πώς δεν είσαι εδώ Γαιανή, θα με τρελάνεις;

Γιαϊανέ: Με έβγαλες από το μυαλό σου με τη βοήθεια από φάρμακα.

Κώστας: Τι είναι αυτά που λες;

Γιαϊανέ: Απόδειξέ μου ότι υπάρχω.

Κώστας: Θέλεις δηλαδή να σε τιμηήσω; Ποιος μου άλλαξε τις πυτζάμες;

Ποιος με βοήθησε να ξυριστώ;

Γιαϊανέ: Η ξανθιά.

Κώστας: Η νοσοκόμα; Ας γελάσω. Αυτή δεν ασχολείται μαζί μου.

Γιαϊανέ: Γι αυτό και δεν είπε τίποτα που έβγαλες ορό.

Κώστας: Λες βλακείες. Επηρεάστηκες από το θάνατο του γέρου.

Γιαϊανέ: Με έχει δει κανένας άλλος;

Κώστας: Δεν σε έχουν πιάσει δυο φορές εδώ μέσα;

Γιαϊανέ: Σήμερα ποιος με έχει δει;

Κώστας: Για λίγα δευτερόλεπτα δεν πρόλαβες το Στέφανο.

Γιαϊανέ: Το Στέφανο;

Κώστας: Δεν με άφησες να σου πω ότι ήρθε ο Στέφανος όσο έλειπες για το γλυκό.

Γκαϊανέ: Ο Στέφανος; Τέτοια ώρα;

Κώστας: Να μου εξομολογηθεί...

Η Γκαϊανέ γελάει.

Γκαϊανέ: Να σου εξομολογηθεί; *(γελάει)* Δηλαδή όσο εγώ έλειπα, λες ότι ήρθε Στέφανος και είπε αυτό που τόσο καιρό θες να ακούσεις;

Κώστας: Κι εγώ σχεδόν τον έδιωξα.

Γκαϊανέ: Είσαι σίγουρος ότι τον είδες; Εγώ λέω είναι τόσο αληθινός όσο κι εγώ.

Κώστας: Γαιανή, μη με μπερδεύεις, ξέρω πολύ καλά ποιον βλέπω και ποιον ακουμπάω. Ποιον φιλάω. Έτσι μου ρχεται να τους φωνάξω να σε πιάσουν για να πειστείς ότι είσαι εδώ.

Γκαϊανέ: Και δεν τους φωνάζεις; Εγώ δεν το κουνάω.

Το φως που υπήρχε έξω από το παράθυρο μπαίνει λίγο περισσότερο στο δωμάτιο. Το βλέπει ο Κώστας.

Κώστας: Εντάξει! Με έπιασες Γκαϊανέ.

Γκαϊανέ: Μπα, ξαναθυμήθηκες το όνομά μου;

Κώστας: Δεν το ξέχασα ποτέ.

Γκαϊανέ: Είπες ότι πάντα φώναζες εμένα Γαιανή.

Κώστας: Γαιανή σε φώναζα τότε.

Γκαϊανέ: Πότε;

Κώστας: Υπήρχε κάποτε ένας ποιητής, ζούσε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, αλλά ήταν Έλληνας. Για την ακρίβεια, δήλωνε «ελληνικός» αλλά ήταν παγκόσμιος. Έγινε πολύ γνωστός και μετά αρρώστησε.

Γκαϊανέ: Καρβίνος;

Κώστας: Ναι. Εδώ. *(Δείχνει το λαιμό του)* Και πήγε στο νοσοκομείο να πεθάνει. Εκεί ερχόταν πολλοί να τον δουν, αλλά αυτός δεν μπορούσε να μιλήσει και έγραφε σημειώματα. Μόνο με έναν άνθρωπο μπορούσε να επικοινωνήσει, τη Γαιανή, μια γριά, ταλαίπωρη γυναίκα που άλλαζε τα σεντόνια στο νοσοκομείο. Η Γαιανή διάβαζε το βλέμμα του. Με μα ματιά του καταλάβαινε αν θέλει να σηκωθεί, αν θέλει να του φέρει νερό, να του τρίψει τους ώμους ή αν θέλει να ακούσει μια ιστορία. Έτσι τον έπαιρνε ο ύπνος. Με τη φωνή της. Και τη μέρα που ο ποιητής κατάλαβε ότι θα πεθάνει, την παρακάλεσε να μείνει μαζί του μέχρι το τέλος. Και αυτή το έκανε. Έμεινε μαζί του και πέθαναν μαζί, σχεδόν ταυτόχρονα. Τόσο είχαν δεθεί.

Γκαϊανέ: Τι θες να πεις;

Κώστας: Και τώρα συναντιούνται άλλη μια φορά.

Γκαϊανέ: Ποιοι;

Κώστας: Εμείς Γκαϊανέ. Εσύ κι εγώ.

Γκαϊανέ: Τι θες από μένα;

Κώστας: Αφού θα μείνεις εδώ θέλω να πάρεις μια απόφαση. Σε λίγη ώρα θα μας βρουν. Δεν θα καθίσεις να σε συλλάβουν, δεν θα το αντέξεις. Θα θελήσεις

να δραπετεύσεις (κοιτάει προς το παράθυρο). Γι αυτό πρέπει να αποφασίσεις ποια είσαι και πώς θα φύγεις.

Γκαϊανέ: Και μετά;

Κώστας: Να με ακολουθήσεις.

Ο Κώστας της δείχνει το παράθυρο. Η Γκαϊανέ κοιτάει έξω.

Γκαϊανέ: Χιονίζει! Ξέρεις πόσο καιρό έχω να δω χιόνι; Λέμε χώρα μου ότι το χιόνι ξεπλένει ζωή.

Ξαφνικά στο δωμάτιο μπαίνει περισσότερο φως.

Κώστας: Κοίτα καλύτερα. Τι βλέπεις;

Γκαϊανέ: Τα κτίρια απέναντι.

Κώστας: Και τι άλλο;

Γκαϊανέ: Βλέπω ένα δρόμο... που δεν ήταν πριν.

Κώστας: Ξεδιπλώνεται μπροστά στα πόδια μας. Είναι τόσο όμορφη.

Μυστηριακή.

Γκαϊανέ: Ξεινιάει από εδώ πάνω...

Κώστας: Λαμπερή και σκοτεινή ταυτόχρονα, μοναχική και γεμάτη υποσχέσεις.

Σαν τα σοιάκια της Αλεξάνδρειας. Δεν μπορείς να δεις που καταλήγει, όμως ξέρω ότι είναι ο προορισμός μας.

Γκαϊανέ: Είναι αυτή;

Κώστας: Ναι.

Γκαϊανέ: Η γέφυρα; Μα πώς γίνεται;

Κώστας: Είμαστε στην Αλεξάνδρεια και στη Νίκαια και στη Σόρτσα και όπου θέλουμε να είμαστε.

Γκαϊανέ: Και θέλεις αλήθεια να την περάσουμε μαζί;

Κώστας: Όσο τίποτε άλλο.

Γκαϊανέ: Ωραία που είναι να ετοιμάζεσαι για ταξίδι με παρέα. Έχω καιρό να κάνω αυτό....Κοντά... ογδόντα πέντε χρόνια.

Κώστας: Ή ογδόντα επτά.

Γκαϊανέ: Είσαι καλός με νούμερα.

Κώστας: *(Την αγκαλιάζει)*. Γκαϊανή! Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι!

Γκαϊανέ: Μια χαρά είπες την ιστορία για τον ποιητή. Όχι όμως και για Σαραντατρία ήμουν.

Κώστας: Ήξερα ότι αυτό θα σε εξαγριώνει.

Γκαϊανέ: Γι αυτό το έκανες;

Κώστας: Το ομολογώ. Σε ευχαριστώ που ήρθες.

Γκαϊανέ: Αφού με ζήτησες.

Κώστας: Πάμε να φύγουμε από δω. Πάμε να ανέβουμε στη γέφυρα. Γκαϊανέ: Άσε με να τη δω λίγο. Είναι γεμάτη μαργαρίτες. Και ακούω μουσική... αυτήν χορεύαμε πριν;

Ακούγεται χαρούμενη, ζωηρή μουσική.

Κώστας: Αυτή θα χορέψουμε τώρα.

Αρχίζουν να κουνιούνται με τη μουσική. Από έξω ακούγονται βήματα και φωνές. Έρχονται προς το δωμάτιο. Φαίνεται πως η Νοσοκόμα προσπαθεί να εμποδίσει κάποιους να μπουν μέσα.

Κώστας: Ήρθαν. Πάμε Γαιανή! Είναι η ώρα.

Γαιϊανέ: Ας μπουν! Ευκαιρία να μας δουν!

Κώστας: Γιατί να μας δουν;

Γαιϊανέ: Θέλω να με δουν να πετάω.

Κώστας: Να πετάς;

Γαιϊανέ: Θυμάσαι τότε, στο άλλο νοσοκομείο, εκείνους τους χρωματιστούς;

Κώστας: Τους ποιους;

Γαιϊανέ: Τους ανθρώπους με περίεργα ρούχα. Που ήρθαν στην αυλή για να κάνουν εμάς να χαρούμε. Πολλοί άνδρες και μια γυναίκα. Ανέβαιναν ο ένας σε ώμο του άλλου. Σήκωναν τη γυναίκα στον αέρα και αυτή άνοιγε τα χέρια και ήταν σαν πουλί.

Κώστας: Πλανόδιοι αιεροβάτες.

Γαιϊανέ: Καθίσαμε στο παράθυρο και βλέπαμε.

Κώστας: Την πετούσαν ψηλά και την έπιαναν.

Γαιϊανέ: Σαν χωρίς σώμα.

Κώστας: Την στροβιλιζαν

Γαιϊανέ: Είχα ζαλιστεί. Και μετά μου είπες...

Κώστας: Μα δεν μπορούσα να μιλήσω.

Γκαϊανέ: Ναι, αλλά μου είπες...

Κώστας: «Να κάτι που δεν θα κάνουμε ποτέ».

Γκαϊανέ: Σαν ακροβάτες, αυτό θέλω. Να με σηκώσεις ψηλά. Έτσι θα φύγουμε.

Θα το κάνεις;

Κώστας: Έλα να δοκιμάσουμε.

Η Γκαϊανέ παίρνει φόρα και τρέχει προς τον Κώστα που ετοιμάζεται να τη σηκώσει ψηλά.

Σκοτάδι